

haige wodi jures walwanud, tedda korristanud, ja jurma tunnini temmaga räfinud."

"Seal kuulsin ma siis, et minno emma om-metegi kaua ei olleks ellanud, sest et ta ennam kui kümme aastad ennast tiiskusse haigussega olli kiddinud. Wimaks ütles ta weel, et mo emma enne surremist olli hüüdnu: Reddi, mo poeg Reddi!! — ja nenda olli ta hinge heitnud." — Siis panni se hea innimenne omma tanno pähha, ja meie möllemad läksime õnsa emma hauda waatma."

"Seal seisin ma siis selle weikesse mulla hunniku jures, kus temma armsad kondid puh-kasid, ja nutsin, kui üks laps! — seal pallusin temmast süddamest omma rummalusse süüd an-deks ja töutasin omma ello sest aeast parrandada."

"Pimme olli jubba kätte jõudnud, kui ma surnoacast taggasi läksin selle lesse naesterahwa jure, kes mind pallus õjeks sinna jada, mis minna wägga tännolikkult wasto wõtsin."

"Teisel hommikul pannin ma ennast aegjaste ride, ja läksin sedda eilist tundmatta sõbra ülles otsima."

"Sest wast pladist, mis temma ukse peale olli lödud, sain ma filmapilk arro, et ta üks kohto-sikkertter ehk adwukat olli. Minna astusin siise, terretasin tedda, ja sain temmast wägga lahkeste wastowõetud. Ta pallus mind warsti mahhaisituda, ja hakkas nüüd keik ni penesti järrele pärrima: kas minna ka tõeste se ärra-looksnud Reddi Westermann ollen? Siis teggi

Hobrosi lossi preili

ja

Rütker Alojaan.

Nende suur armastus ja õnnetu surm.

Üks Lihwlandi maal sündind wägga halle luggu.

J. Jobse

firjotud.

33667

Tartus 1867.

Trükkitud ja müa G. Laakmanni jures.

Von der Censur gestattet.

Dorpat, den 10. Juli 1867.

(Nr. 78.)

A-14254

73888

Keset Lihwlandi maal selle tee äres, mis Wolmarist Lemsali linna lähhab, on se Hohrossi illus mäggine ma, seal on mõnned kannid kõrged ümmarkusjed mäed, kelle otsas böge jämmedat ja pikkad tanmed kaswawad, mis jo mittu jadda aastad wannad on, ja nende ärra kuinud latiwad tunnistawad ka, et naad ennam kaua ei ella. Kaks mägge on isfääralde tähhele panemisse wäärt, kes kanni sure ja illusa laggeda läbbi teine teifest lahhtud on, ja kui kaks ödde terretades teine teise wasta seiswad, ja omma möda läinud norest põlwest maggusad juttu ajawad. Selle Hohrossi möisa lähhemal mäe peal seisib hiljuti aega weel üks suur ja pik tammerist, kes ni kui mannisfedes stinna illusasse orgu alla, ülle omma ümmer seiswa pude selle weiffe kirriko peäle tössifelt watas. Selle pärrast kutfutakse ka jedda mägge tänna päwani „Misti-Mäeks“. Ja selle teise mäe peal seisawad weel tänna päwani selle üksford uhke Hohrossi lossi müri tükkid, kelle hulgas weel mõnned seinad 15 kuni 20 jalga kõrge on. Sure maantee pealt, mis mäe liggidalt möda lähhab, pörab

üks tee mäe otfa. Treideni ja Rokenhuseni mäg-
gised maad on küll wägga illusad, ja on palju
süddaned, kes Jummalal lodud asja tähhele
pannewad, rõmustanud, agga palju ei teagi, et
meie Lihwlandi maal weel üks kolmas illus koht
on, mis ka igga ühhe lodud asja tundjale wägga
tähhele pannemise wäärt on, ja se on Hohrosi
mägginne ma.

Keik se mäggi ja koht, kus üksford se uhke
lofs seisib, on wägga illus wadata. Seal kas-
wawad wägga sured pärnad selles wannas losfi
howis, kes omma passu okstega need pool siise
langenud keldre augud warjavad, ümber selle
mäe kaswawad sured tammed ja palju keiki puid,
õige passusti, mäe al on pingid tehtud, wässi-
nud teekäiatelle puhkamise tarwis. Keik need
kohhad ja wannad müri tükkid tulletawad mele
wanna ennemuistest aega, ja sunniwad pärnade
willuse mahha istuma ja järrel mötlemata. —
Sealt hea tükk maad Wolmari linnal on se teine
koht, mis siin juttu sees ka ette tulleb, se on
Mojaani losfi, ta on nisamma illusad kohhas
ühhe pikka ja kitsa järwe jures, kus teises kal-
das se möisa, ja teises kaldas need wannad losfi
müri tükkid seisawad, on palju kõrgemad ja par-
remad weel kui Hohrosi mürid. Seal on üks
torn mitme kamrega, kus kiwist treppi möda
allumisejst üllemisejst kätä woib, se torn on
weel õige terve ja kõwra. Selle möisa ja
losfi müride wahhel on üks illus org, kust üks

jõggi läbbi joseb, selle peal üks illus westi
seisab, kes omma klapperdamisega selles muido
waggases orros lärmi teeb. Hohrosi losfi ja
Mojaani losfi ollid möllemad wannast rütkerist
Rosenitest ehhitud. Hohrosi ehhitas Kristjan
won Rosen aastal 1272 ja Mojaani losfi eh-
hitas Wabian won Rosen Koopi moisast, ja
temma pärralt olli ta weel kunni 1600 aastani;
nüüd agga on möllemast losfidest weel ni kui
üllemal üteldud müri tükkid nähha, sest
Hohrosi losfi sai 1601 hulgast Pohlatattest im-
berpiratud, kes wimaks ta peale woimust said,
ja need kõwrad losfi mürid ärra lõhkusid, ja
keik muud majad, mis müist kiwist, müist
puust ollid tehtud, ärra põlletasid; Mojaani
lofs ei turind agga peale selle ka mitte kaua,
temma kõwrad seinad hakkasid ka jo wanna-
dusse pärrast laggunema, kiwist kiwist järrel
kukkus mahha, ja pärrandamisega peale ei möt-
lend enam kegi, mönne aasta pärrast ei olnud
ka sest illusast losfist enam muud terve, kui se
üllemal nimmetud torn.

Watame nüüd mönne sadda aastad taggasi,
kui Hohrosi losfi weel illus ja kõwra mitme
wäggewa torniga seal mäe peal seisib, ja kuleme
sedda juttu, mis seal on siindinud. — Mitte
kaua peale selle, kui se losfi ehhitud sai, ellas
seal losfi peal üks wahwa ja kaunis wanna
rütker omma süddamest armastud ainsa tütreaga,
kes üks ütlematta illus noor tüdruk olli. Agga

ükski muud ei tohtind sinna uhke losfi peale miina, kui agga temma omma teendred ja tö rahwas, kes temma leiwas ollid, sest se losfi herra olli üks wägga wihhase süddamega innimenne, ja ei sallind mitte keddagi wöerast omma lähidal. Temma ei olle mitte ifka ni olnud, agga suurte önnetuste ja pahhanduste pärrast, mis teiste läbbi talle ollid sündinud, olli ta südda ni kowwaks ja kurjaks läinud, et ta ühtegi armastust egga söbrust ühhegi innimesse wasta ommas süddames ei tunnud. Temma keige lähham ülleaedne olli se losfi herra won Mojaan, kellega ta ka ühhest sugguarrust olli, se olli üks wägga lahhedä ja hea süddamega mees, ta püdis mitto kord söbrust omma ülleaedsega tehha, agga igga kord sai ta teotust ja söimamist wastufes, sellepärrast olli ta ka nüüd koggoni järrel jätnud temmaga weel püida söbrust tehha. Rütter Hohrosen arwas asja kül ollewad omma ülleaedsega wihha pidada, sest ta olli enne temma keige armsam söbber olnud, agga ommeti olli ta temma ülle keige armastud prudi enneselle petnud. Sest igga kord kui se noor ja priske rütter, Mojaani poeg, metsas jahht peal olli, ja metsad ja wäljad kui wälk risti ja pöiki läbbi ratfa söbitis, tulli tal jälle mele, et se illus noor mees ommeti selle naise poeg on, kedda temma keigest süddamest armastand, kes temmale ni pühha truust on wandund, ja ommeti kedda murdnud; kui ükskord rütter Rosen

olli kauaks ajaks koddust ärra jänud, olli ta armastud pruut kedda mahha jätnud, ja rütter Mojaanile omma süddand ja armastust lubband, kes muido kül warra polest waesem, agga illusa näo, ja lahhedä sönna ja süddamega mees olli. — Se wanna haaw, mis Mojaan temmale sega olli lönud, ei wallutand kül nüüd mitte ennam, agga se arm ei olnud koggoni weel mitte kaddund, igga kord, kui ta rütter Mojaani eht temma poega näggi, töusis ta süddames jälle ueste tulline wihha nende wasta. Rütter Rosen olli kül se kord, kui temma armas pruut teisele olli läinud, tootanud mitte ommast losfist ennam jallaga wälja miina, egga kellegi innimessega teggo tehha; agga se kurbastus kaddus tal ka pikka möda süddamest, ja ta öppis tundma ühte teist wägga illusad ja hea süddamega naesterahwast, ja wöttis kedda enneselle prouaks; nüüd hakkas temma majas talle üks uus ön jälle öitsma. Temma sönna läks lahhedamaks, näggo röwmsamaks, ja keit tiggedusse kortsud kaddusid jo ta otša eest; ta olli wägga römus omma weikest tüttrefest kae peal kandes ja kedda figutades, kes temmale kedda armast nimme „isja“ jo andis. Agga willetsusse möet ei olnud weel mitte täis, ta pididi weel ühte mörru karrikad joma, ka kedda prouad, mis ta enneselle olli wötnud ja kedda ta ni wägga armastas, wöttis surm äkkitselt; se surma ingel tulli ta majasse, ja risus se wimatse öie ta ello

õnne küllest. — Se mäggi seal lossi lähhidal, keddas meie siin enne jo risti mäeks nimmeta-
sime, olli sel proual se keige armsam koht, kus
ta ifka patferimas käis, ja temma mees olli talle
sinna mäe peale ühhe illusa lufthone ehhitada
lastnud, kus ta surwel ennamiste igga pääw
omma teenretega mittu tundi ennast ülles piddas.
Sinna armsase paika sowis temma ennast ka mat-
tetud sada, ja temma mees, kes igga ühte tem-
ma wimast sowimist täieste täitis, lastis sedda
illusad lufthoned ühheks murrelikuks hauaks
muta, ühheft munkast, kes seal lossi peal ellas,
õnnistada, ja omma armsa proua furnud kehha
siina sisse panna. — Müüid ollid jubba mitto
head aastad möda läinud, ja se rüteri ainus
laps olli ühheks priskeks ja wägga illusaks prei-
liks ülles kaswanud, ilma asjata olli agga keif
ta waew, neid muste murre pilwefid omma isja
õfsa pealt ärra ajada, ja temma isje enneses
ollefud, ja kurwastusjes tuimaks läinud süd-
dand, omma lahhedä kõnne ja süddamega rõ-
mustada. Ka selle nore preili ello päwad läl-
fid nisamma üksikult ja tassakeisi eddast, sest
kunnagi ei tohtind ükski wberas omma jalga
sinna. lossi peale tua, kunnagi ei tohtind temma
ka sealt lossi pealt kaugemale miäna wberussele
teiste preilide eht prouade jure, temma ainus
koht olli, kus ta agga miäna tohtis, risti mäe
kabbelisje omma emma haua jure. Siina läks
ta ka igga pääw sure rõmoga, ja ükski asfi ei

jõudnud tedda kelata siina minnemast, seal wa-
tas ta neid lillesid, mis temma käsju peale
siina kabbeli ümber istatud ollid, seal istus
temma tundide kaupa omma toa tüdrukutega,
kuddufid sulka, woi õmlesid, ja ajafid seal jures
rõõmsaste juttu. Temma isja lastis sedda keif,
ja ei keland tedda kunnagi siina minnemast,
agga kunnagi ei saatnud ta tedda isfi siina, et
ta tedda kül sepärrast pallus, sest ta kartis, et
sedda hauda nähhes, saaks tal se endine aeg
mele tullema, ja keif se õlnud abhastus ta süd-
dames jälle ueste wallu teggema; murrelikult
ja wait olles, kulas ta pealt, kui ta tüttar talle
neist illusast lilledest ja rohkelistest pudest, mis
seal haua ümber kaswasid, räkis, mõnni kord
tulli ta süddamest ka siis üks õhkaminne, agga
jälle pea jäi ta omma tuima ja nurri ollemisje
sisse, tal olli ifka suur wißha innimeste ja Jum-
mala wasta, kes ta keige armsamad ja kallimad
warra siin ma peal wõtnud ollid. Üks ainus
asfi olli, mis tal weel rõmo teggi, ja igga kord
tedda ta lossist wälja melitas, se olli jahhi
piddamine. Seal olli ta südda siis wägga
rõmus, kui ta omma wißhaga ülle wäljade ja
metfäde, sedda kifljad hundi ja suurt karro wois
tagga ajada, et keif temma teendrid tedda kart-
fid selle hirmsa näo pärrast, mis tal siis olli,
se näggi wälja nago tahhaks temma keif om-
mad waenlasjed furnuks ajada, omma terrawa
mõega ja fihtise oddaga. Nende jahtide peal

juhtus se nüüd tihti, et ta selle nore rüüter Mojaaniga pimmedas metsas kooko juhtus, sest temma olli ka nisamma üks jahhi lustilik mees, ja metsa linno taggä ajamine wiis tedda ka mitto kord Hohrosi rajade peale, — seal läks igga kord sel wannal Rosenil üks wallu hoog läbbi süddame, kelle järrel lohhe üks suur wihha ta süddames toufis. Üksford kui jälle ni kooko juhtusid, wöttis ta omma odda ja tahtis selle priske nore mehhe peale wiisata, — agga üks parrem mötte tulli ta süddamesse, se hoidis tedda taggasi sedda kurja teggemast; ühhe walusa öhkamisega süddame põhjast, waotas ta kannosed hobboje külge, ja ajas kui tuul eddasi, kui olleks tal keik kurjad waimud, ja koddokäiad pörgust kannul. Se noor rüüter watas immeks pannemisega sedda asja pealt, ja pallus Summalad selle innimeste wihkaja mehhe eest, sest et ta temma suggulanne olli, olli tal halle meel ta waewa ülle, mis ta isse enneselle sega teggi, et ta teiste ülle ommas süddames ni suurt wihha kandis.

Üksford jahhi peal, olli se noor rüüter Mojaan koggoni kummi risti-mäeni juhtund minnema, ni kui tal ka tahtminne olli, ni ruttu kui woimalik, omma waenlasse lossist emale pöggeneda; agga et ta hobbone wägga wässind olli, piddi ta onnemeti saddulast mahha astuma, ja tedda mäe al metsas nattuke puhhata ja süija lastma. Ta isse lastis ennast pikalt ühhe paku

leppa pösa warjo, et ka isse nattuke puhhata saaks. Ükkitselt kulis ta mäe pealt üllewalt ühhe hädda karjumisse heäle, — ta kargas ülles, ja kulas wiete, ja kulis ni kui pool wägise healega mitto kord appi hõikamist. Seal ei wiitnud se noor rüüter mitte ennam aega, ruttu jooksis ta sedda jalg teed mödda ülles, ja olli filmapilk seal mäe otjas weiske kabbeli jures. Agga üks koggoni immelik asfi, mis se julge noor mees seal näggi. Seal olli üks illus noor kahwatand ja pool surnuks ärra ehmatand preikl maas, koggoni minnestand, ja temma kõrwas olli põlwili üks hirmsa kurja näoga mees, kes keik neid kallid kuld ehtid, mis se preikl ümber ollid, ärrawõtta tahtis; ja üks teine püdis sedda preikl tüdrukud, kes keigest jöust ta käest lahti püdis, waigistada, ja temmale ühte suurt rättikud ümber pea mäsita. — Siin olli waja ruttu tehha, mis abbiks tarwis olli; ühhe wäggewa hobiga löi se rüüter sedda rõwolid lohhe surnuks, se teine agga kui ta omma seltsimeest maas surmaga wõitlemas näggi, jooksis kui tuul metsa, ja kaddus senna. Nüüd hakkas noor mees peale sedda ärraminnestand preiklid jälle elluse ärratama, ta wöttis tedda istukille omma sülle, ja priisfis külma weega, mis tüdruk talle sealt lähhedal hakkikast töi, temma näggo ja mele kohhta, ja näggi warsti sure rõmoga, et se preikl pea ommad kahwatand filmad ülles löi, ja watas omma ümber immeks pan-

nemisfega. Agga warsti tulli talle ta terve mõistus jälle, ja üks illus punna tulli ta palgesse, kui ta ennast ühhe võera nore mehhe sülles näggi ollewad; ta tahtis ülles tõusta, agga olli weel liaks nõrk, ja langes jälle taggasi se nore mehhe rinna peale, kes tedda ühhe tuggewa jõuga ülles tõstis, ja ühhe istme jure wiis. Seal sai ta omma jõudo pikka möda jälle, kui ta agga sedda furnud omma kõrwas näggi, siis tulli tal jälle keif mele, kuidas ta seie tulnud omma emma haua jure, ja kuida faks rööwlib tedda kinni wõtnud, ja mahha wisanud, ja siis ärra minnestand, ja nüüd immelikkul wiisil aidatud sanud; agga ueste tulli jälle üks suur hirm se preili peale, jure wärrisemisfega wõttis ta omma peästja käest kinni, ja pallus tedda halledaste, tedda väge ruttu jälle lossi peale taggasi wija. Se olli agga üks wägga raske tüf, sest se noor rütter teadis kül, et tedda Hohroft lossis heaste wasta ei wõeta, kui ta preiliga lossi wärrawast sisse lähkäs; agga siin ei wõinud mitte selle peale wadata, sest temma ees seisis siin üks nõrk naesterahwas, kes temma abbi tarwitas, ja sedda ei wõinud ta talle mitte keelba. Selle pärrast weddas ta sedda rööwli furnud kehha paku põsa sisse, ja wõttis siis sedda wärrisewad tüttarlast omma kää alla, et tedda heaste lossi peale wiiks. Se tee olli kaunis pik, ja se preili olli koggoni nõrk, et tedda enam kandma pididi, kui kää al wima,

nemmad said agga ilma keelmatta ja kellegi näggematta lossi mäe jure; siin selletas se rütter, et ta tedda mitte enam kaugemale sata ei ussu, sest et temma ollewa suur wihha allume temma issaga, ja tal ei sa wist hea meel ollema, omma tüttart sehhofoesfe kaitsmisse al nähkä. Süggawa allandusse ja aupakkumisfega andis ta se preili illusa walge kääle suud, ja ruttas taggasi omma hobhose jure, kes weel seal rohho peal jöi. Se toatiudruk aidas preilid lossi peale miinna, seal läks ta kohhe omma kambre sisse ja heitis wodisse puhkama, et omma ehmatustest waewatud waimo se läbbi kinnitaks. Kus jäi agga nüüd se unni, mis ta hea melega sowis, kes muido ilma tahtmata igga kord ta wässind filmad kinni waotas, miks pärrast ei tulnud ta nüüd mitte, kus tal tedda keige enam waja olli? Ta olli kaddund, ja sai ärra aetud ühhe pildi läbbi, ja ühhe ue pildi läbbi, mis sel norel tüttarlapsel weel koggoni tundmatta ja ommeti wägga armas olli, ühhe hea süddamega wapra nore mehhe pildi läbbi, kes tedda surest häddast peastnud, kes tedda ommas sülles hoidnud, ja omma kää al kannud, kes temma filmi ni tullise armastusfega on wadanud, — pääw läks alla õhto loja minnemisse aeg, ta tõusis jälle ülles kuldse hommiko illuga, agga ifka weel ei olud se wässind tüttarlaps mitte maggama jänud, temma näggi agga ühte und — ja ühte armast und pool ülleweel olles; ta watas wälja hom-

mifo punnase taewa peale, se paistis kui punnane werri, ja selle werri punnase läikiwa merre sees näggi ta jälle kui peeglis sedda armast nore mehhe näggo wimaks tulli ta peäle üks kerge unni, kust ta ilma kinnitamata ülles ärkas, kui jo pääw pea lünes olli.

Se noor rüüter Mojaan olli ka hobbose selga istunud, ja ruttu koddo pole hakkand söitma, warsti agga pidwas ta hobbose taggasi, ja söitis jalg jallalt, ja isfi olli süggawa mõtete sees. Keif mis tal praego olli ette juhtunud, tulli talle ifka meelde, ja selle tüttarlapse armas näggo ja ollek läks ta süddames ifka armsamaks, ta täis lotust halle wataminne, olli tal ifka weel filmi ees; ta tassane heal, kui ta tedda appi pallus, hellises ifka weel ta kõrwus, — ja sellest kui ühhest maggusast unne näost, ei ärkand ta enne kui hobbone tedda jo koddo olli winud, ja lossi wärrawa ees seisma jäi. Pääw päwa järrel läks möda, agga siiski ei talnud ifka weel mitte se nore mehhe süddamesse endist rahho ja rõmo, ta isfa armas tedda natule haige ollewad, ja kässis tedda ratsa wälja söita tule kätte lahbutama. Pool wasta tahtmist wöttis se noor mees omma isfa nõu, ja wöttis ühhe ainsa ommast keige truimast poistest ühhes, ja söitis sinna lähedalle metsa, agga kunnagi ei woinud pöbrad ja metskitsed ni ilma kartmatta temma noli ja odda ees seista kui nüüd, sest keigist läks ta möda ilma külge

putumatta, söitis ifka eddasi, ni et ta isfegi ei teadnud kus pole. Seal paisiswad wimaks Hohrosi lossi kattused ja tornid ta filmi, ja üks uus rõwm hakkas kohhe selle nore mehhe kurwas süddames jälle ellama. Seal paistis se ristimäggi ja se weike kabbel, seal olli se kõrwur jalg = te, mis mäe otsa läks, — feikide peale mõtles ta ni rõwmaste, sepärrast ei woinud ta jätta, ta pididi weel kord sinna minnema ja need kohhad kord weel watama, ni et ta isfegi ei teadnud, mis tedda sinna ajas; sellepärrast lastis ta wige ruttu söita, ja warsti olli ta ristimäe al, ja jättis omma poisfi hobbosega sinna, ja läks isfi ruttu sedda jalg = teed möda ülles mäe otsa. Agga kes wöib ärräüttelda ta rõmo, kui ta sedda armast noort tüdrukud, kes agga ükfi ta süddand rõmustada wöis, jälle sealsammast pengi peal omma töga istumas leidis, kus ta tedda ommas sülles olli hoidnud ja tedda jälle elluse ärratanud! — Ka sedda preilid olli üks immelik iggatseminne jälle sinna ajanud, kus temmale se noor mees kui üks taewast sadetud hoidja ingel ilmud olli, selle iggatsemisfe wasta ei jõudnud ta mitte ennam seista, ja üks lossi wanna tener, kellele ta sedda juhtumist seal kabbeli peal olli juttustand, lubbas öse sedda rõwli surnud kehha ühte kõrwalisse kohta mahha matta, ja nenda need keige wähhemadki märgid kaotada, mis preilile sedda hirmsad ette juhtumist seal armsa mäe peal meelde wöis

tulletada. Ka pakkus se tener ennast saatjaks, kui preili eddespidi jälle mäe peale patserima miina tahhab, et siis wõiks sehholesse ette juhtumisse pärrast ilma kartmatta olla. Omma isfale ei olnud preili mitte sedda juhtumist rääkinud, ta kartis, et ta isja seläbbi ritter Mojaani peale weel ennam wihhale saaks ärritud, ja temmale risti-mäel käinrist koggoni ärra kelama saaks. — Täanna olli se esfimenne kord tal jälle risti-mäel sedda weikest kabbelid, kus ta armas emma hingas, watamas käia, omma tiidrukku abbiga olli ta need lilled seal haua ümber kastrnud, ja ühhe süddanielikko palwe omma emma hinge eest taewa pole saatnud, siis sesamma pingi peale mahha istund, kus ta kunstlikult ühhe tekki sisse keikjuggused lilled wälja wõmblema hakkas. Ta tiidruk olli se wanna teenrega ühhe tamme willuse istunud, ja ajasid süggawas möttetes juttu; siis istus se preili just üffi seal kabbeli kõrwas pingi peal, kui se noor ritter mäe otja tulli. Ta penikesse walge palgete peale tõusis üks pallaw punna, kui ta ommad filmad ülles tõstis, ja äkkitfelt sedda ennese ees näggi seiswad, kes ainult ta möttes lihus, ja sedda ta südda iggatses, ta tahtis ülles tõusta, agga wärrijedes langes ta pingi peale taggast, ja ta tõ kullus tal käest mahha. Siin ei olnud mitte sõnnu waja selle nore mehhele ütelda, mis pärrast se noor preili tedda nähhes nenda ärra punnastas ja nõrkes, mis pärrast

ta ühhe allandlikku pilguga ta peale wata s nago tahhaks ta tedda palluda temma nõdrusega kannatada; tullise ruttu ja armoga lastis se noor mees ta jalge ette põlwili, ja kattis ta ilusad käed pallawa su andmisega. Se olli wägga liig se penikesse ja õrna naesterahwale, pool isfiennese teadmatta langes ta selle nore mehhe kaindlasse. (Kui teenrid esfite nende kõned kuulsid, ollid naad kohhe watama tulnud, agga aupakkulikku kartusega kaugele seisma jäänud, kui naad näggid sedda noort ritter Mojaani omma preili kõrwas istuwad, ja tedda ta nõrkuses omma tuggewa käega ülleweel hoidwad; temma käega näitamisse peale läksid naad jälle taggast omma endise kohha peale, ja pannid imemeks sedda, mis praego ollid näinud. Ürraräkimatta armas on se ärkaminne armastusse minnestusfest, kui ta ennast omma armokesse kainlas leiab; se tund olli tulnud, millal nende süddamed armastuses ühte sullasid, se armas ja õrn tüttarlaps ei kartnud ennam selle nore mehhe rinna peal hingata, ta hakkas omma illusa walge kättega ta kaela ümber, ta watas ühhe ärraräkimatta armastusega ta illusa filmi sisse, ta andis talle suud ühhe õnsa rõmoga! Oh, miikspärrast on neid tundisid ni wähhä, mis meile waestele ma pealse lastele ühte nifuggust taewalikku õinne towad, mis pärrast lähhäb se aeg keige surema õinne sees ni ruttu mõda, ja wägga pikka õnnetumal päiwil! Pääw

olli jo keige kõrgemale lõunesse jõudnud, ta
 waos jälle rutto alla loja minnemisse — ja
 ifka istus se preili weel ni õnnelikult omma ar-
 mokesse süüles, ifka weel olli tal ni paljo rätida,
 ja omma süddamest tunnistada, ifka weel igga-
 west truust ja süddamelikku kindlad armastust
 teine teisele toetada. Selle sure õnnetusse peale,
 mis neid ähwardas, ja omma isä tullise wi-
 ha peale, ei olnud neil nüüd aega mõtteldagi,
 nende õn ja rõõm olli nüüd ni suur, et neil
 ühtegi kartusse mõtted süddamesse ei mahtund.
 Agga et pääw jubba pea loja minnema hakkas,
 piddid naad ommeti koddõ minnemisse peale ka
 mõtlema, mis peale ammogi jo preili teendrid
 otaswad, siis piddid need koggoni õnnelikud
 ommeti üksford lahkimist teggema; weel üksford
 andis se noor preili emma süddamest armastud
 peigmehhele Jummalaga jätmisses tullises ar-
 mastusjes suud, weel üksford waotas ta tedda
 omma wasta rindu, ja lubbas talle, igga pääw
 jälle senna sammase tulla, kus jälle kokko wõi-
 wad sada, ja siis ruttas ta, teendrettest sadetud,
 losst peale taggasi. Weel kaua istus se noor
 rüüter seal pengi peal, kus tal ni armsad silma-
 pillud ollid möda lainud, ja watas omma ar-
 mokessele järrele, kunni ta wimaks koggoni metsa
 warjo kaddus. Pääw läks loja ja õ pimmedus
 kattis ühhe külma kattega sedda waggast, kui
 maggama jänud maad, ja ifka weel istus se
 noor mees seal kabbeli kõrwas pengi peal, mag-

gusas mõttetes kui unne näos; seal tulli wi-
 maks ta pois, kes ta pärrast jo murren olli,
 mäkkest ülles, ja pallus tedda koddõ minnema
 hakkata. Se olli jubba kess õ aeg, kui naad
 koddõ said, agga se turis kaua enne kui üks tas-
 sane unni ta filmi kinni waotas; siis ollid ag-
 ga ta filmi ees keikfuggused armsad unne näod,
 ja isfiärranes se armsa nore tüdrukku fujo, —
 ta naeratas ka unnes ta wasta ni tassä ja täis
 lotust. — Sä, rõmusta ennast, sa walne noor
 mees, sel filmapillul, mis käänn on, ja jo roh-
 keste sedda lühhikest õnne ja õnnistust, tedda
 ei olle sulle mitte kauaks jaggatud, sest pea puh-
 hub üks külm talwe tuul ja surretab sinu illu-
 säst witsma hakkand nore ea esimesse armas-
 tusse wiefest!

Sest päwast sadik allustas üks wägga illus
 suwvine aeg, naad tullid ka mõllemad igga
 pääw senna mäe peale, kus naad sealsammas
 kabbeli kõrwas pengi peal istusid, teine teisega
 armsas juttu ajamisjes ja süddamelikku armas-
 tuses lennastwad tunnid ja päwad kui filma-
 pillud möda. Sä lilled witsesid ni illuste üm-
 berringi, kui tahhaks naad omma head haifu
 kahhe wõrra endist wälja ajada, kui tahhaks
 naad omma illu ja uhkust kahhe wõrra nende
 armastaja filmade ette seada, ja keik puud ollid
 ni illusad rohkelisjed seal ümberringi, ja nende
 okste peal laulsid linnud ühte maggusad tru
 süddamelikku armastusse laulu, — agga se kab-

bel, kus sees selle preili emma maetud olli, ta olleks ni kui hallebaste nende kahhe armastaja õnnelikku nore innimesse peale watanud, se olli, nago olleks selle õnfa emma waim sealt weisse kirriku aija pealt murrelikkult mahha watanud, ja nuttaks hallebad filma pisjarad omma armsa laste pea tullesõna õnnetusse pärrast. — Ja se suur õnnetus ei jänud ka kauaks tullematta, sest nende illusa õnne lilled al olli ka üks kihw-tine maddu, ühhe kõlwatu ärraandja innimesse näol. Se wanna teener ja toatüdruf, kes sedda preilid igga pääw siina kabbeli peale saatsid, pidasid kül truieste sedda neile usfutud sallajad asja omma süddame tagga, agga ommeti olli seal lähhedal üks teine kurri innimenne, kel legi armas ei olnud, egga kellegi peale armo ei heitnud, kes tullise kätte tasumisse wihha pärrast, neile teine teise armastajale õige ruttu ühhe wägga hirmsa otfa walmistas.

Hobrosi lossi peal tenis üks sullane, kes enne rüütter Mojaani tenistusfes olli olnud, temma mitmekordse wargusse ja kurja teggude pärrast agga kõrwaste trahwitud, ja tenistusfest ärra aetud sanud. Peale selle olli tal õn olnud Hobrosi lossi peal jälle tenistust sada, ja ühhe lühikesse ajaga olli tal korda läinud, selle muido keidide innimeste wasta kurja lossi herra melest ennast koggoni ausaks tehha, sest et Hobrosi lossi herral jo tulline wihha süddames olli, Mojaani lossi herra wasto, ja sel poisil nisamma

tulline wihha ta wasto olli, siis teotas ta ka tedda ni paljo kui ta agga wähhä mõistis, kurja tehha, ja se olli lossi herral armas kuulda. Metsas ja wäljadel ümber hullkudes olli ta kord ka risti-mäele juhtunud, ja seal koggematta tut-tawad healt kuulnud, ja siis tasfateisi lähemale läinud, ja sallaja warritfenud, kuidas se noor rüütter preiliga seal on maggufaste juttu ajanud, ja teine teist armastanud. Ilma aega wiitmatta ruttas ta lossi peale, ja räkis keif se wanna rüütterile, mis omma filmaga olli näinud. Sure wihhaga istus ta hobhose selja, ja ajas ni ruttu kui wähhä mõis, risti-mäele. Siin ei leia sõnnu nende kahhe armastaja ehmatust ärra räkida, kui naad äkkitselt omma isja tullises wihhas ennesteees seisma näggid, ja ühhe hirmsa pilfuga nende peale watas! Teise käega hoidis ta jubba omma mõwega warrest finni, ja mõtles weel, mis teggema peab, kas omma maenlasse poega, kes ta keige kallima warra, kedda ta ülle keige siin ma peal armastas, üks kord ta käest risund olli, kohhe surnuks pidid löma, wõi tedda ommast tüttrest wäggise iggaweste lahutama, ja tedda se läbbi nisamma õnnetumaks teggema, kui üks-kord selle samma nore mehhe isja talle olli teinud. Se noor rüütter olli selle aja sees weidife julgust sanud, olli pengi pealt plüsti tõusnud, ja tahtis praego räkima, ja ennast wabbandama hakkata, — seal tõusis ueste se hirmus wihha tulli se wanna mehhe süddames, jubba tõmmas

ta omma möega wälja selle nore mehhe wasta, kes ilma keige söa-riistata palja kättega wasta hakkamatta ta ees seisis, ja ei pannud mitte täheleegi, et ta tüttar kui mehest nõrgaks läin'd jure kissendamisega ta ette põlwile mahha langes, ja omma armokesse ello pärrast pallus. Selsammal filmapikkul kuuldi üks tumme õhkamisega heäl sealt kabbeli sehhest, kui tahhaks ta tedda manitseda sedda hirmsad tööd teggematta jätta; se muido kiwwise süddamega mees ehmatas ommeti wägga sedda healt kuuldes, ja panni omma tapmisega riista jälle taggast, — se olli jo temma armastud abbikaas, temma ainsa lapse emma, kes seal maetud olli, ja kelle hauda ta weel sest sadik ei olnud watamas käinud, — se olli jo selle naese poeg, kedda ta omma esimesse armastusfega olli armastanud, kes siin nüüd temma ainsa tütre kõrwas seisis, — — agga ei ta ei olnud jo mitte ta omma poeg, ta olli ta nore põlwe sõbra poeg, kes tedda sõbralikko näo al wägga petnud olli, ja temma keige armsamad ta käest risunud; — ühhe hirmsa wihhase wõitlemisfega lükkas ta sedda noort meest russtkuga ennest kaugele, ja tõmmas sedda tüdrukud, kes ta ees põlwile pallus, maast ülles, ja josis temmaga, kui kurjast waimudest tagga aetud, risti mäest alla, tõmmas omma hobbose wartusjed selle seal otawa poisi käest, ja wiskas omma tütre ette saddula peale, kargas isse tahha, ja kihhutas tuhhat nelja lossi pole.

Kui koddoo sai, püdis ta keige wissi omma tüttart jälle ellusse ärratada; wimaks ärkas ta ta ommast minnestusfest, se waene preili, tedda olli se ehmatas ränkaste pudund, sest et ta wägga hirmsaste ja äkkitselt tulli, ei jõudnud ta sedda wälja kannatada, üks ränk pallaw tõbbi tulli ta peale, ja nõrgastas ta ello waimo, hirmsad jansimised ja unne näod ollid ühte puhku ta filmi ees, jure hädda kaebamisega ja oigamisfega tunnistas ta omma suurt wallu, mis ta ihhu sees tedda waewas. Wahhel olli tal üks römus näggu, ja mitme sugguse armsa nimmedega hõikas ta omma armokest, kes nüüd kangel temmast olli, wahhel hõikas ta tedda jälle ühhe halleda healega, ja tahtis, et tedda peab temma jure widama, wahhel pallus ta omma isja jälle ni halledaste, temma peale armo heita ja mitte temma armokesse ello wõtta. Tuim ja isstenneses istus se wanna rüüter böd ja päwad omma armsa lapse haige wodi jures, wahhel tunnistas agga ta muido kurri näggo ühte süddame wallo, isfiärranis siis, kui ta omma haige tütre suust sedda hirmsast wihkatud rüüter Mojaani nimme kulis.

Rüüter Mojaan olli selle aja sees, kui ta omma armastud prudi haigusfest kuulda sai, isfi mitto kord lossi herrad palluda lastnud, et talle lubbaks siinna tulla, ja ka teiste läbbi tedda leppitada püüdnud; agga keige temma pallumiste peale olli ta agga hirmsaid teotuisi wastusets

sanud, ja wanna Hohrosi herra laskis wimaks nore Mojanile kõwra käsku anda, keif sehho-
kessed püüdmised ja mõttekli mahha jätta, kui
ta agga sedda mahha ei tahhaks jätta, siis saaks
temma, kui ka temma sõnnumi kandjad, kui neid
agga seal lossi lähhedal kätte saaks, kohhe Hoh-
rosi lossi wärrawa tahha ülles podud. Omma
armastud prudi pärrast kannatas ta sehhokest
teotust ja ahwardust. Ja wöttis ette, ni kaua
rahholikkult odata, tunni ta armoke terweks on
sanud. Pääw päwa järrel läksid möda kartlikko
mürraga, — oh kui pikka läksid nüüd need tun-
nid ja päwad, kus naad enne risti = mäel kui
lendes kaddusid. Wimaks, wimaks, sai ta tea-
dust selle preili toatüdruku läbbi, kes tedda enne
ikka risti = mäele satis, ja kes keigest süddamest
neile tru olli, et preili kül weel wägga nõrk,
agga ommeti parremaks samas ollewad. Selle
samma toatüdruku läbbi andis ka se noor rütter
ennest teadust, ja satis preilile omma tru ar-
mastusje tunnistusseks, ühhe pool kuiwand
lille, mis preili isfi risti = mäel neil õnnelikkul
tundidel temma kue külge mällestusseks olli pan-
nud, sest sel korral olli kirjotamine üks wägga
suur kunst, ja sedda ta ei moistnud mitte, ja
teist wisi ei teadnud ta omma suurt armastust
ja truust se preili wasta mitte tunnistada. Se
lillekenne aitas ennam kui keif muud tohtre roh-
hud ja arstimissed aidanud ollid, ja nore preili
kawatand palged hakkasid jälle punnetama kui

nored rosid, ja mõnne päwa pärrast olli ta jubba
ni tuggew, et ilma aitamatta iggal pool lossi
peal jo wõis ümber käia. Agga nenda kui
tüttre terwis igga pääw parremaks läks, nenda
läks ka isja uslmatta meel ja kartus igga pääw
suremaks, ta kartis wägga, et ehk leiab se noor
Mojaan kuidagi wisi nõu temma tüttart lossi
pealt sallaja ärra wia, ja sellega temma keige
suremad rõmo ja warra mis tal weel siin ma
peal olli jänud, ja mis tal weel sedda mapea-
list ello armsaks teggi, temmalt risuks. Selle
pärrast kelas ta omma tüttrele kõwaste, kun-
nagi lossist wälja minna, muido kui ta isfi
jures ei olle, ja panni tedda keige kõrgema kor-
ra peale lossi torni ühhe kambre sisse ellama,
kelle allus mürid weel tänna päwani lossi mäe
peal põhja pool küsles nähha on. Se noor
preili sai nüüd sest sadik, kui ta terweks sai, kui
üks wang finni petud, ja isfiärraldes ei lub-
band isja tedda kunnagi ennam risti = mäele om-
ma emma hauda watama, ja ei läinud isfi ka
mitte kunnagi siina, sest temmal olli jo ammogi
üks hirm selle kabelle eest, ja peale se kartis ta
weel, et kui preili seal neid kohtasid nääks, kus
tal ni õnnelikkud tunnid ollid olnud, se saaks
talle noort Mojani rütterid jälle mele tulletama
ja ta süddames ueste armastust ja iggatsenist
temma järrel ärratama. Kaugelt wõis ta agga
sedda armast kohta wadata, ja waimus keif need
armsad tunnid ja päwad ennese filmi ette seada,

mis tal seal armsa mäe peal ollid olnud. Üks-
ainus troost olli sel preilil ommeti weel, et tem-
male sesamma toa-tüdruk olli jäetud, kes tem-
maga ühhes seal risti-mäel enne käis, siis olli
ommeti üks ainuski temma jures, kes temma
süddame iggatsemist teadis, ja kellega ta ikka ja
ikka omma kangel ollewast armokesest räkida
wõis, ja kelle läbbi ta nõu leidis talle terwisid
ja teadust ennesest sata. Sel tüdrukul olli ka
üks tru abimees, se olli se wanna tener, kes ka
mõnni kord nendega ühhes risti-mäele käis, selle-
sammaga sai se noor rüüter igga pääw lossi läh-
hedal ühhes ärrarägitud paigas kofko, seläbbi
sai ta keif teada, mis preili teggi ja talle ütelda
tahtis, ja wõis ka keif ommad mõtted preilile
teada anda. Agga wimaks läks ka sehhoke ello
sel norel rüüteril raskest, ja ta ei wõinud ennam
mitte kannatada, et temma armokest ni wangi
wistl kinni hoiti, ta mõtles keigi pididi järrel,
kuidas ta ommeti Hohrosi lossi wõiks sada, ja
omma keige kallimad armokest sest raskest seis-
sest peasta wõiks. Agga se olli üks wägga
raske tüf, sest lossi ümber ollid iggal pool wah-
hid, ja wanna usmatta rüüter walwas isfi ka
kangeste. Wimaks tulli tal ommeti üks hea
nõu meelde, mis wõimalik näitas ollewad, kui-
das ta omma armokest sealt peasta wõiks. Sest
lossi mäggi olli torni poolt küllest, kus preili
nüüd ellaz, kaunis libbameisi, ja wõis temma
ilma sure waewata ülles ronnida, ja sealt läks

üks kraaw alt kunni torni jure üllesse, se kraaw
olli kül süggaw, agga ommeti kuin, ja mõlle-
mil pool krawi kaldal kaswis õige paks wõssa,
sedda krawi mõda armas ta siis kül wõiwad
ilma wahtide näggematta lossi torni jure miinna
ja ühhe kõiest reddeliga armas ta mõda torni
müri ülles ronnida ja sealt läbbi akna omma
armokesse jure miinna, tedda seal sülle wõtta, ja
sedda samma waewalist teed taggasi miinna.
Keif sedda nõu lastis ta preilile teada anda,
kui preili sedda kuulda sai, olli ta wägga rõmus,
et pea jälle omma armastud peigmeest nähha
saab, ja selle sure rõmo läbbi tundis ta ennast
ka julge ja kõwwa kül ollewad sedda raskest ja
kardetawad tüffi ette wõtta. Agga et ühte ni
pikka ja kõwwa kõiest reddelid ta kuidagi wisi
ennesele ei sanud, ilma et sest kegi arro ei olleks
sanud, sest et ta keigist ärra lahutatud ellaz, ja
kegi mu temma jure ei tohtind miinna, kui agga
se jo enne nimmetud toa-tüdruk, ka wanna rüt-
ter isfi ei olnud sest sadif, kui preili terweks sai,
mitte temma ello-kambres käinud. Siis wõtti-
wad naad kahhekeisi, preili ja tüdruk, ette, ja
hakkasid isfi usinaste tõle; linnadest ja sibi ni-
dist teggiwad naad warsti ühhe õige kõwwa ja
kindla kõie-reddel, ja se tõ läks wägga ruttu ed-
dasi, sest armastus, iggatseminne ja lotus ühte
teist pea jälle nähha sada, teggid neid kangeks
ja usinaks tõle, ja se tõ läks ka nende käes ni
häste eddasi, nago olleks ta ammogi õppetud

olnud. Kui nüüd se reddel jo walmis olli, siis sai se ni kui ennegi se nore rütterile teada antud, kes ammugi sure iggatsemisega wastust otas. Subba suwvi hakkas löpma ja süggise jõubis kätte, wõd ollid jo pikkemaks ja pimmedaks läinud, siis sai üks ö nimmetud, kunnas se suur ettewõtminne pididi täidetud sama. Urmsjad lotusjed kifusid möllematte armastajatte süddames; röömsam kui kunnagi, olli sel päwal preili, kui ta omma isaga ratsa patserima sõitis, ta tahtis omma isja näggo keige sugguse röömsa juttudega römustada, agga keif olli ilma asjata temma jures, keif need illusjad metsjad ja wäljad, lilled ja lindude laul ja temma armsa tütre römus ollek ja lahhead juttud, kegi ei jõudnud temma raud külma süddand ligutada egga römustada. — Üks teener olli agga neid ka saatmas, se panni wägga tähhele selle preili isji ärralikku röömsad meelt, ja seft armas, et se üks isjiärralik asji peab ollema, mis preilid ni wägga röömsaks teeb, — se olli sesamina kurri tener, kelle läbbi preilil jo kord suur önnetus olli juhtunud. Kawala tähhele pannemisega käis ta preilil nüüd iggal pool ifka kannul, ja ei lastnud tedda mitte kordagi ommast filmist, läks ka sallaja järrel, kui preili jälle lossi peale omma ello tuppä läks, ja piidles ühhe ukse praod läbbi, et ehk middagi näeks wöbi kuleks, mis tal kasjulik olleks omma herrale räkida. Roggoni suur rööm teeb önnetuks,

se on üks wanna tössine sõnna, ja olli siin selle armsa preilile ka önnetusjets. Temma hakkas warsti omma tüdrukuga surest römust, mis tal nüüd warsti saab ollema, kõnnelema, et nüüd omma ammogi odatud armokest jälle pea omma jures saab näggema, — wöttis selle walmis tehtud kõie-reddeli ühhest seina kappist wälja, watas tedda ja katfus ta kõrwadust ja ka neid raud konksusid, mis se wanna tru tener olli afna alla seina sisse taggunud, kus külge se kõie-reddel pididi kinnitud sama, — keif sedda kulis ja näggi se kurri ärraandja, ja sedda räkis ta kohhe keif täielikkult wanna lossi herrale, ja sel olli nõu warsti petud, mis ta seal tehha tahtis. — Jättame nüüd se preili omma lapselikku römofisse omma kambre torni peale, ja temma isja omma suurte sali, kui ta seal hirmsa wihhase näoga eddasi ja taggasi käib, ja hirmsaid äwardamisse sõnna isji enneses ummises, ja wahhel jälle ommast kahhe terrawa möega warrest kinni wöttab ja nago waenlaste hulka wihhaga wehtib, ja watame noort Mojani rüttert, ja sadame tedda temma julges ette wötmisses omma armokest peastma.

Subba ö pimmedus kattis maad, metsjad ja orrod ollid keif wäiksed, kui noor rütter Mojaan omma tru teenriga, möllemad hästi sõwa riistadega ehhiud, ühte weikest metsa teed möda, Hohrosi lossi pole ratsa sõitsid, ja ühhe paksu leppa metsa sehhes, kust sedda lossi keif wäljast

poolt nähha wöis, finni piddasid. Siin otasid naad kunni bige pimmeda keff-öni, läksid siis ni tasfa, kui wöimalik, möda kravi lossi mäele ülles siinna lossi torni alla. Pea leidis ka se rütter selle kbie = reddeli otsa, mis ta armoke jo afna külge rippu olli pannud, ja hakkas warsti möda sedda reddelid tasfakieisi ülles ronnima, temma tener jäi alla ja hoidis reddelid weidike mürist kaugel, et ta herral parrem ronnida olleks, önnelikult sai se noor rütter siinna afna jure, weel paar sammo ja ta olligi sehhes, kus ta armoke talle ütlematta römo ja armastusfega ümber kaela hakkas, kellele se filmapillne rööm keif sedda waewa, murret, kurwastust ja filmawet, mis ta wimaste lude sees rohkeste olli kannatanud, ärra tasfus. Agga siin ei olnud ommei mitte aega kauaks ühhe jälle näggemisse römo siis ennast unnustada, ja se rütter pallus sedda römo pärrast wärrisewad preilid kohhe minnema hakkata. Ta mäsis tedda ühhe passu willatse rättilu siis, et tedda össe külma tule eest warjuta wöiks, astus siis issi afnast wälja, ja sädis ommad jallad kindlaste reddeli peale, ja sirutas omma tuggewa wasfaku käe afnast siis, omma armokest wasta wötma — seal rikus üks äkkilinne wahhele juhtuminne keif temma lotust, ja teggi sedda foggoni liggidal ollewad römo ja önne ühheks ärraräkimatta sureks önnetusfeks!

Säddast olli se rütter ülles ronninud ja af-

nast siis länud, seal sai al temma tener kohhe mitmest tuggewast meestest finni wöetud, pea ühhe ride siis mästitud, ja sealsammas kohhe ärrakäggistud, temma furnud kehha wisfati lossi howi ühhe kuri alla, ja seal lasti se wanna rüteri nellu werre jännulist undi-koera lahti, ja widi neid siinna wäljas pole torni alla, kus se noor rütter Mojaan praego afnast wälja astus. Se armastaja preili tahtis praego ka temma sülle miina, kes tedda omma tuggewa käega hoidis, sealt wägga kardetawast kohhast alla wija tahtis, ta olli jubba afna peal — seal sai äktselt ta toa üks lahti murdud ja ta issa kargas siis, hirmsa wihhase näo ja põllewa filmadega, wiskas se preili afna pealt taggast, tömmas omma möega ja raijus ühhe hobiga selle kbie = reddeli katski, ilma healt teggematta kulkus se önnetu noor mees sealt hirmsast körgusfekt alla! Se kulkuminne ei olnud tedda mitte surmanud, weel üksford töstis ta tasfakieisi omma werrist pead ülles, — seal kargasid need hirmsad koerad temma kallale, ja möllasid omma terrawa hammastega temma ihhu sees, ni et ühhe weidikesse aja pärrast muud middagi temmast mahha ei jänud, kui üks werrine tundmatta lihha tomp. — Need herra ja teendre furnud kehhad, kui ka nende hobboste kehhad, sedda kohhe sealt lossi mäe alt metsast ärra todi ja furnuks lödi, said keif sallaja selsammal ööl weel mahha maetud, ja keif need sullased, kes

selle hirmsa tö jures abbiks ollid olnud, ähwardas wanna rütter hirmsaste nuhhelda, kui naad peaks julgema omma suud lahti tehha, ja sellest kellegile ühte sõnna kõnnelda.

Halledaste ja selgeste tõusis teisel hommikul pääw ülles selle mäe taggast, mis teine pool järve kohhe Hohrosi lossi wasta on, ja walgustas omma armsa paistmisfega sedda werrega jodetud kohta, — agga wata, se koht olli seal ni waggane, nago olleks armastus ja sõbrus seal teine teisele kät annud; kui agga mõnned werre tilgad, mis rohhu latwas seisid, tunnis-tasid weel selle julge nore mehhe surma ja hauda, kus ni suur lotus, süddamelik truus ja armastus hingas! — Nüüd kaswab seal üks Künnapa = pu, ja kattab omma paksu okste ja lehtedega sedda paika, kus üksford se hirmus asfi on sündinud, ja igga kewwade tulleb üks õpil siina pu otja, ja laulab ni kaebalikult ja taksja, ühte tru ja puhta armastaja süddame halledad leina laulu, ja se laul, se helliseb seal jo mittu sadda aastad ja saab weel ifka hellisema, ni kaua kui Lihwlandi ma laste seas weel süddamed on, kes selle laulu mõttet tunnewad ja kelle süddames se laul tundmist ärratab, kui halle se on, kui kaks ni tru armastajad süddand sel kombel ühhest teisest lahbutadas!

Hohrosi preili ei teadnud middagi omma armokesse hirmsast otjast, sest sellest hirmsast ehmatatussest olli ta meel nõdraks läinud, keigist,

mis talle räkitti ehk üttelbi ei sanud ta ühtegi arro, üks waggane nõdder meel olli ta mõistust riffund ja ta waimo ello lämmatand. Kui üks furnud käis ta ilma kellestki arro samata teiste hulgas ümber, ja se ainus asfi, mis tal weel meelde olli jänud, olli üks lomolikkul wiisil kartus omma hallastamatta isja eest, sest ni pea kui ta talle kuskil wasta tulli, kas lossi howis wõi treppi peal, hakkas ta wägga halledaste kiskendama ja armo palluma, ja josis ta eest ni kaua, kui ühhe pimmeda paiga leidis, kus ta ennast ärra peitis, ja siina ni kui minnestuskes mahha langes, kui üks metsa lind, kes hirmu pärrast ni kaua josesb, kui ta jõuab, kui tedda jahhi mehhed tagga ajawad. Se wanna rütter lasfis tedda ka nüüd keif tehha, mis ta tahtis, sest se, et ta selle naise poega, kedda ta üksford ni süddamest olli armastanud, ni hirmsal wiisil olli tapnud, ja omma ainust armast last ühhe õnnetuma nõddra mele sisse olli saatnud, se waewas temma süddame tundmist wägga, et se kül weel tuim olli, ni et ta mitte kelada ei wõinud, mis ta tüttar nüüd ommas õnnetumas nõddras meles teggi. Siis käis temma omma tüdrukuga, kes talle ifka truits olli jänud, keif metsad ja wäljad läbbi, ja murdis ühhe lille teise järrel maast ja fiskus ta lehhed keif küllest ärra; kunnagi ei lastnud ta agga ennast ristimäe lähedalle wia, ta hoidis ennast sure kartlikku hõlega selle tee eest, mis risti-mäele läks,

temma feige armsam koht, kus ta feige ennam olla tahtis, olli üks illus lagge plats järwe äres. Seal istus ta ühhe kohha peal tundide kaupa, ja wahtis nende läikiva laenete sisse, mis ühhe teise järrel ebdasi läksid, wiskas mõned pu lehked wõi lilled wette ja rõmustas ennast lapselikult, kui wessi neid ühhe teise järrel ärra ajas, ja temma silmist laddusiwad, — waene tüdruk, sinno ennese esimesse armastusse lillakenne sai ka ni armutumal kombel purruks kistud, ja ka se wimane bieke temmast ärra murtud, ja ärra räkimatta hädda ja õnnetusse sisse maetud!

Nenda istus ta ühhel öhtul jälle seal järwe äres; ta olli ütfinda, sest temma tüdruk olli weidikeseks ajaks losfi peale läinud, — tuul olli waiaks jänud, ja kui üks suur pegel seisis ta ees se wainne öhtusest päwa paistest kui kullatud wessi, — süggawasse, ja ifka süggawamasse wee sisse wahtis ta omma terrase pilguga, se olli tal nago kutsuks tedda üks näggematta wäggi sinna sisse, kui naerataks lahkedaste ta furnud armokesse näggo sealt süggawast pöhhast talle wasta, ja kutsuks tedda ühhe waggase pulma piddule, sinna niiskese willuse sali — — — üks wee sollin, ja lained löid weel kofko, ja olligi maetud selle süggawusse sisse se waene nõdder südda, tedda ni suur hädda ja waem ollid rikkund; nüüd ta ei tunnud ennam hirmu egga wallu, nüüd ta olli üksford rahholisse

hingussele läinud, ja need nõddra mele koidesid ollid peastetud! — Üks tassane, ja armas leinamisje märk on weel tänna päwani selle üksford uhte Hohrofi losfi waremete jures, tuul puhhub ni halledaste nende wanna pärnade läbbi, kes sedda wanna losfi kohta kattawad ja ärratab ühte waggast kohhinad seal lähedal järwe lainete sehhes. — Üks halle mängo heal on se, mis waimode pulma tunnistas, sest naad on jo nüüd ühhendud, ühhendud seal rahholikus hauas, — seal ei lahuta neid ükski wainlane, ei ükski wihha egga wain, seal wallitseh agga iggawenne, õnnis rahho!